

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

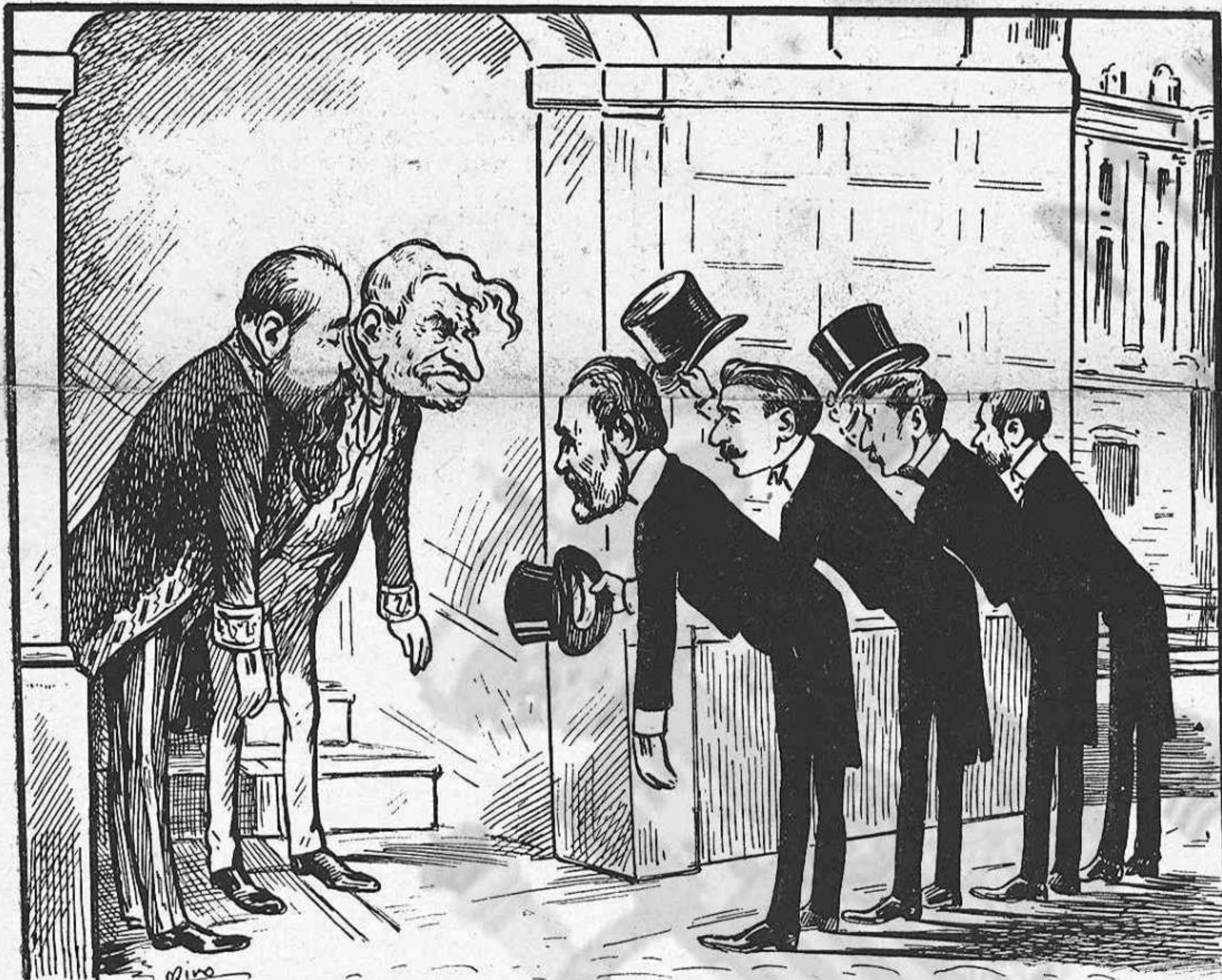
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

Cada terra fá sa guerra ó els diputats regionalistas á Madrid y á Barcelona

A MADRID:—¡Bon cop de barret!... y á veure si las actas passen.

A BARCELONA:—¿Han declarat brutas las actas? Donchs á vestirse de segador y ¡bon cop de fals!

DE DIJOUS A DIJOUS

TRACTEM apart lo referent á las actas barceloninas y al regres dels quatre diputats regionalistas á Barcelona, fets que constitueixen la nota política de la setmana.

El meeting anti-clerical de Madrid seguit de una gran manifestació pública que per primera volta, desde molt temps, no s' veié disolta pels garrots de la policia, constitueix també una nota molt significativa, per posar de relleu l' ardent de alguns diputats joves de la minoria republicana, que semblan disposats á intentar per tots els medis el desvetllament del esperit públic.

Que l poble republicà respongui á sas calurosas iniciatives, y qu' ells no s' cansin de péndrelas y renovarlas, y tal vegada lograrém treure á las masses republicanas del estéril ensoportament en que han anat vegetant durant tants anys. Per lo que valen y per lo que representan, hora es ja de que deixin sentir la poderosa influencia de una acció resolta y decidida.

S' observan síntomas d' intestinas discordias en el ministeri. Las diversas tendencias que represen-

tan alguns ministres se posan en pugna á cada reunió que celebran. Entre ells s' han declarat mortals antipatias, y l Vell Pastor se desviu per evitar que aquests fomenets de disgust y desconcert trascendeixin al exterior.

S' esperarà á l' estiu, y quan las Corts estiguin tancadas, estallarà la primera crisis.

Una situació apenas nascuda, y ja ho veuhem, ferida de una malaltia mortal. Es en vá esperar d' ella cap resolució que pugui influir en la sort del país: prou feyna té en evitar que s' posi de manifest avants d' hora l desgabell que amenaça destruhirla.

Respecte á política extranjera, es digne de ser registrat el gran meeting en favor de la pau, celebrat á Londres.

L' opinió, un día engrescadíssima en favor de la guerra, ha anat reaccionant de tal manera, que no hi ha dupte que ha de acabar per imposarse. Quan el director de la Truth va tronar contra la conducta inhumana dels jefes inglesos, la multitud va sentirse conmoguda; y al citar el nom del jefe boer Dewet, la immensa generació va estallar en formidables aplausos.

Molt influheixen en aquesta girada de l' opinió del poble inglés, las noticias cada día més alarmants que s' reben del Africa del Sud.

Els boers no s' donan; molt al contrari, puig tot sovint escarmentan á las columnas inglesas, que sols son mestres del terreno que trepitjan. Gracias á l' admirable movilitat de aquell grup de valents, ara mateix tornan á invadir el Natal y la colonia del Cap de Bona Esperansa, adquirint aquest moviment de invasió proporcions alarmants. Inglaterra passa ja grans apuros per enviar nous refor-

ses: la recluta voluntaria está agotada y de reforsos se n' necessitan molts, no ja pera triomfar, tan sols per sostenirse.

Acaba de tirar per portas als inglesos, en el concepte del mon civilisat, la conducta inhumana y dura que segueixen ab els reconcentrats boers, donas y noys en sa immensa majoria. Els principals periódichs de Londres citan cassos verdaderament esparrifosos. Un d' ells se fixa en la mortalitat que, sent en temps normal en aquells països sols de 24'93 defuncions per 1,000 habitants, ha adquirit entre ls reconcentrats las següents proporcions: A Kimberley, 166'80 per 1,000; á Princefontein, 197'60 per 1,000; y á Bloenfontein, 383'60 per 1,000.

Bastan aquests datos pera fer caure sobre l' govern inglés y l' seu butxí Kitchener, l' execració del mon.

Y l' poble boer compleix al peu de la lletra ls anuncis que va fer al declarar-se la guerra ja fa més de un any y mitj, aquella guerra que havia de quedar reduhida á un passeig triomfal de quaranta dias: —Podrém ser exterminats; pero vendrém caras las nostras vidas.

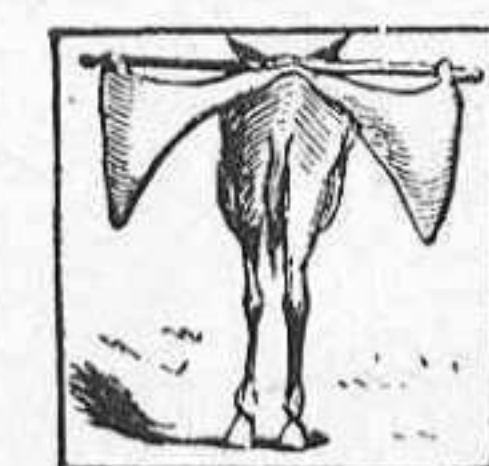
En unas regatas efectuadas á la desembocadura del Elba, va parlar l' emperador Guillém felicitantse de la grandesa y prosperitat de la nova Alemania y celebrant els felissos resultats que, segons ell, ha produhit la intervenció de las potencias europeas á la Xina. «Els episodis de aquesta intervenció —va dir— son una garantia de una prolongada pau en el nostre continent.»

Está clar: per no esgarraparse aquí, l' gran qué es anarse n' juntas á menjar fora d' Europa.

PEP BULLANGA

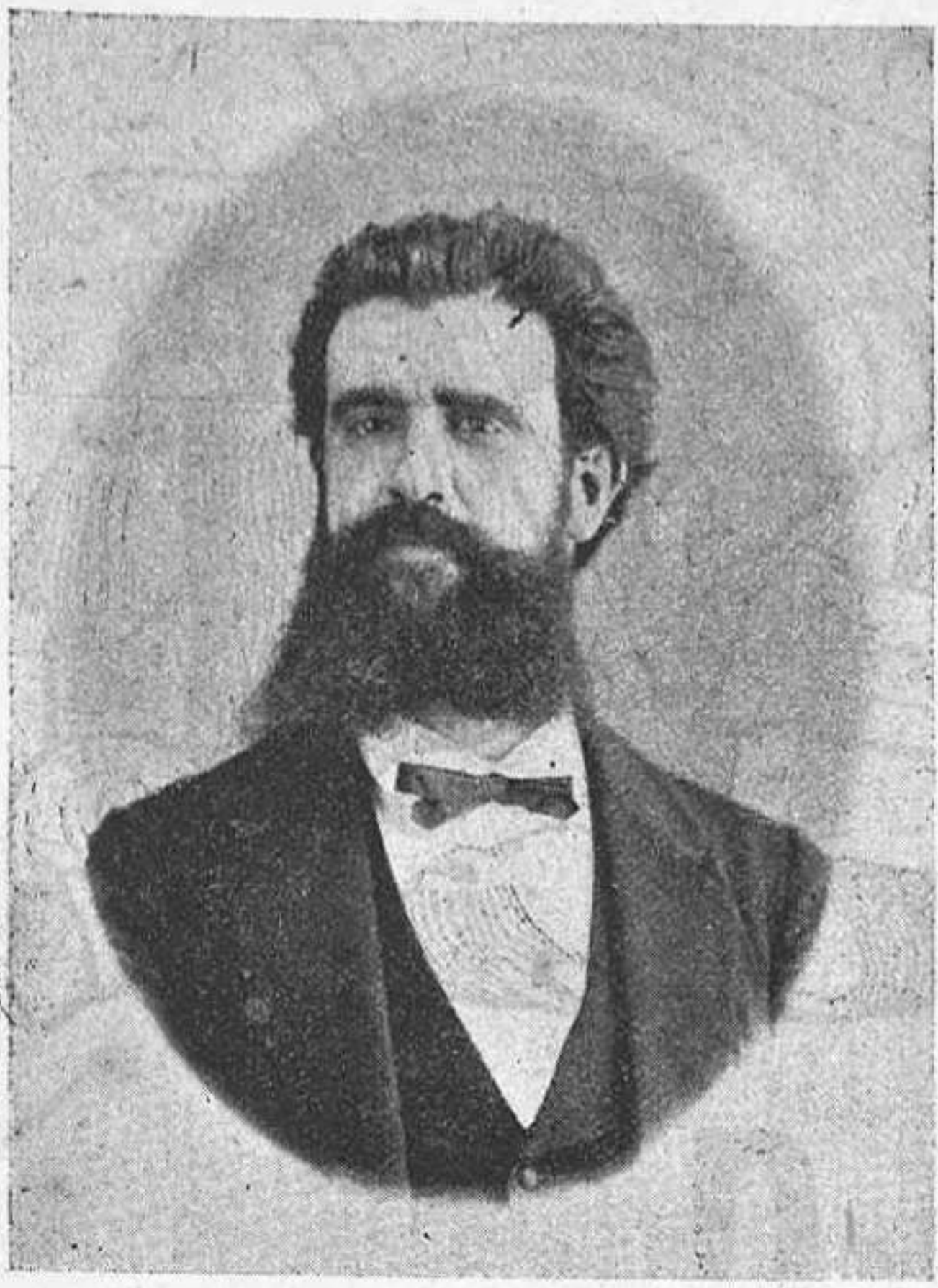
PER AQUEST VIATJE...

ors els cacichs, de n' Pantorrillas en avall, treballavan ab afany perque las actas de Barcelona siguessen declaradas leves: en el mateix sentit en Sagasta recomenava l' assumpto á la comissió que presideix en Canalejas. Aixís, donchs, es evident de tota evidencia que l' jo-h dels cacichs y l' interés del govern estava en que las actas de Barcelona passessin com una seda.

¿Per qué? Senzillament perque las putineras eleccions barceloninas en las quals las indignitats intentadas y comesas pels elements oficials y la pinxalla á sou dels cacichs sigueren briosamente arrolladas pel cos electoral, es una de aquellas cosas que pitjor es remenarlas, com deya D. Quixot á Sancho.

Declaradas leves las actas de Barcelona y admesos sense discussió els diputats que resultaren elegits en el famós escrutini del dijous, no hi havia per que discutir ni las violencias, ni las trapissondas que s' cometeren, ni las fugidas dels arcaldes de barri, ni las amenassas de las patuleyas que revólver

Eugeni Litrán,

popular propagandista republicà, mort a Barcelona (Retrat de 1875.)

y ganyet en mà'ls guardavan las espatllas, ni aque- lles operacions aritméticas per falsejar el resultat de l'elecció que s'posaren en evidencia quan el senyor Larroca quedà en descubert y en situació tan poch ayrosa, ni la proba de virilitat que va donar el poble al exigir el respecte a sos drets y a la voluntat del cos electoral.

En cambi, declaradas brutas —que brutas son— se podrà dilucidar qui las ha embrutadas (precisament els mateixos que més s'esforçaven en que siguessen declaradas netas); se podrà discutir la conducta electoral del govern, prenent per tema de discussió un dels casos més característichs y ruidosos; se podrà donar al poble espanyol una ensenyansa útil y alentadora en el sentit de que, quan el cos electoral s'hi empenya, totas las cábales, maniobras y abusos del poder s'estrellan en la virilitat dels electors.

Y això precisament es lo que no volian ni podían voler en Sagasta, ni en Planas y Casals, ni tots els elements qu'en Planas y Casals y en Sagasta representan.

Y no obstant, els quatre diputats regionalistas barcelonins no han sapigit compendre una cosa tan senzilla.

Enhorabona qu'ells, per dignitat, no donguessin un pas, deixant a la comissió d'actas en tota la llibertat de las sevas deliberacions y acorts; pero quan en Sagasta deya y repetía que «declarar la gravetat de las actas de Barcelona seria una insigne torpeza política» havían de obrir l'ull y començar a parlar Robert y sos companys; que no era, no, per enllepolirlos ab un acte de benevolencia, sino senzillament per estalviar-se un gran disgust.

¡Vaya un payo es el tal Sagasta! Ell no sabrà de fer la felicitat del país gobernant ab serietat y pulcritud; pero pera conduhir pels viaranyos que més li convenen els tráfecths de la política menuda, no n'hi ha un altre a Espanya que pugui passarli la mà per la cara.

Aixís, donchs, la declaració de gravetat de las actas de Barcelona ha sigut per ell una gran contrarietat.

Però en mitj de tot precis es confessar que l'han mitigada, ls quatre diputats regionalistas adoptant a cop calent la resolució de tornarse'n a Barcelona.

En aquest punt m'han de permetre que ls digui que han procedit no com a quatre homes reflexius, sessuts y serens, sino com a quatre quintos atolondrats y sense experiencia.

Indubtablement que regressant a la ciutat que ls va elegir varen figurarse que donarían un gran cop. Y en efecte, l'han donat; pero no en el sentit que s'creyan; el cop l'han donat a la causa que pretenen defensar, en un de sos aspectes més palpitants y vius, l'aspecte a que degueren principalment la seva victoria en els comicis, el d'odi a mort al caciquisme.

Que l'han esguerrada ho demostra l'escassa agitació que van promoure a la seva arribada a Barcelona. Infinitament més calurosa la tingué en la pasada legislatura l Sr. Sol y Ortega, y aixó fou degut a que l Sr. Sol havia lluytat com a bó y com a valent; mentres ells tornavan sense haver disparat un tiro.

Barcelona es una ciutat massa seria porque puga interessarse per l'etzegallada de quatre diputats rapatanis, qu'en aquesta ocasió no han sapigit ferse dignes de la missió que tenían que cumplir, justificant fins a cert punt las malicias dels que suposan que ls quatre diputats regionalistas, ab tot y l'apoyo que ls presta Barcelona, ab tot y la gran autoritat que ls dona la seva representació, no se senten ab prou forsa pera batres cara a cara ab els xerraires de la política centralista.

Aixís com la seva bandera de combat en las pasadas eleccions tenia dos lemas: un d'ells el de «Guerra al caciquisme» y l'altre el de «Visca l regionalisme», aixís també tenían una doble missió que cumplir en el Parlament, que podia exteriorisarse en dos distintas campanyas.

La qüestió del regionalisme podían dilucidarla al discutirse l mensatge de la corona; la qüestió del caciquisme avants, al discutirse las actas. Y aquí es ahont podían lluhirse de debó, corresponent als esforços dels seus electors que més que per la monserga regionalista lluytaren pera sacudirse l'abrumadora y vergonyosa tiranía dels cac chs. Hi venían obligats, més que obligats, constrets; y no obstant, quan la comissió d'actas, contrariant las miras y desitjos del govern, els dona peu per ferho, giran l'espatlla y fugen.

No hauria obrat de aquesta manera l'home més

pussilánim y més inexpert en las bregas de la política.

Y no cal que diguin que a Madrid tornarán si l'Congrés se digna admétre'ls com a representants legítims de nostra capital, per quant las ocasions pas-an una so'a vegada y l'ocasió de discutir las memorables eleccions de Barcelona ja haurá passat.

Afortunadament allá quedan dos dignes representants de Barcelona, l venerable Pi y Margall y l intrépit Lerroux, y aquests no son dels que fugen sino dels que s' baten. Ells, ja que no han volgut ferho els regionalistas, sabrán esmicolar al govern y al caciquisme y ferse entendre d' Espanya, ab la circunstancia ventatjosa de que al resto de la nació li ha de ser sempre més simpática la veu dels republicans que la veu dels regionalistas.

P. K.

LO NOSTRE LEMA

Cataláns, los qu'estiméu ab afany a vostra terra; la veu de la veritat, amichs del cor, escoltéume. No'ns adormim may als cants d'enganyadoras sirenas, ni escoltém «La Veu» dels llops disfressats ab peli d'ovella. No volguém cara-girats d'intencions vils y perversas, ni malvats inquisidors que deshonrin nostra terra. No cantém, no cataláns, immorals cansóns flamencas; mes deixém qu'«Els Segadors» se cantin sols a l'Iglesia. Si hem de dar bons cops de fals entonant cántichs de guerra, pe'l Progrés els hem de dar sens' mirar may endarrera.

¡Avant y per sempre avant! siga nostre sagrat lema. ¡Avant y per sempre avant! siga nostre lema sant!

Las cansóns del gran Clavé just es que recordém sempre; ja qu'ell hi lustrá ls obrers de nostra estimada terra. Son cant «La Revolució» tots de cor havém d'aprendre y sovint hem de cantar sa valenta «Marsellesa». Si Catalunya sufrix, las demés regions megegan puig tots patim baix el jou de monárquicas cadenas.

d'ordre, organizacions reguladoras de las diversas manifestacions de la vida nacional, son agrupacions de resistencia. Desde el govern, preparat no a gobernar ni a legislar, sino a defensarse contra els embats de las oposicions, fins a la última inutilitat administrativa, disposada a resistir ja'mes indignas explotacions, ridículas moixigangas y repugnants hipocresias.

Els elements religiosos, conseqüents en sa dèria de seguir al revés els preceptes del evangeli, están resolts a no perdonar las injurias y en lloch de presentar l'altre galta, s'arman del poch cristiá garrot y surten a provocar als elements liberals que, a son torn, están disposats a no consentir ja'mes indignas explotacions, ridículas moixigangas y repugnants hipocresias.

Viuen en constant guerra civil el capital y la classe treballadora. Allá hont no hi ha vagas las están covant l'afany de millora que legítimament senten els obrers y la resistencia dels patrons en veure meremadas sas ganancias; als punts ahont ha esclatat ab forsa la qüestió social, ha pres aviat un caràcter violent que allunya la possibilitat de una satisfactoria resolució; allá hont la forsa del diner y dels mausers ha fet cedir al débil, hi han quedat sembradas idees de revenja que donarán dolorosos fruits.

Hi ha un altre guerra civil de regions contra regions. Els interessats en que tot continuhi sent una sola mamella pera que siga fácil empasarho tot d'una sola xuclada, atfan els odís dels més ignorants en contra dels que, considerantse ja prou forts, no volen ésser un plat en la taula dels vividors. El desvergonyiment de la lladregada intangible y la rabia bestial de las regions que inconscientment els apoyan, treuhen de cassola als núcleos que tenen conciencia de la explotació de que son victimas, y en la defensa s'tràvessa el limit de lo just pera caure també en las grollerias del apassionament.

En la política també s' desferman tota mena d'odís y de violentas passions. Se procura més l'atach al ideal agé que la defensa del propi. S'exagera en tots sentits a despit de la rahó y la conciencia que ns marca els limits justos. Se perdona menos al més afí que al més distanciat, fent aixís més estéril la lluyta al dificultar la batalla definitiva de las dos grans síntesis que s'disputan el domini de la humanitat, batalla que no podrà tenir efecte fins que tots els partidaris de la reacció formin un sol exercit y tingan enfront a tots, absolutament a tots, els defensors del Progrés.

Mentres duri aquest desencadenament d'odís y aquesta exacerbació de passions, será impossible la serenitat necessaria pera jutjar nostra verdadera situació y posarli el degut remey. Avans que res convé tornar la pau als esperits.

JEPH DE JESPU

El que vesteix un «hábito respetable» (segons el senyor Plaia)

—Qui vulgui empleos se n'hi darán,

sempre que pagui per endavant!

Aixís, donchs, unimnos tots baix la fraternal bandera del partit republicà, qu'es de virtut vil exemple. Ab ella units triomfarém y tindrà la nostra terra República, Llibertat y Justicia verdadera.

¡Avant y per sempre avant! siga nostre sagrat lema. ¡Avant y per sempre avant! siga nostre lema sant!

FRANCISCO LLENAS

ESTAT DE GUERRA

L signo més evident del estat de descomposició en que está la nació espanyola, es la perpetua guerra en que viuen tots els elements que la componen, guerra portada a un exacerbament deplorable per la falta de serenitat de tothom.

Totas las institucions, tots els organismes, totas las colectivitats, en lloch d'ésser cossos directius, elements

ls que sempre han defensat el concert economic fan gestions ab l'Urzaiz porque ls siga concedit y no n'treuen res. En cambi ho sollicitan en Comas y en Collasso, y l' ministre ls fa concebir algunas esperansas, siquera per lo que respecta a Barcelona.

Lo mateix que ab el concert succehirá ab el regionalisme. Dels regionalistas el govern no n' farà cas; pero si li demanan els cacichs, será capás en Sagasta de concedir un cert grau de descentralisació que vindrá a ser un regionalisme sofisticat.

Aquest sistema pseudo transaccionista constituí heix la norma de las oligarquias monárquicas. Bé l'odiavan la democracia, y aquells drets individuals que l' mateix Sagasta havia calificat de ina-

quantables. Donchs un día la van admetre y encarnar en las lleys, aixó sí, a reserva de befarla y escarnirla, com ho han estat fent fins ara.

Ab la deria única de mantenirse en el poder, son capassos de tot.

Antiguament els partits polítichs sustentavan principis fixos y queyan ab ells, quan els principis contraris s'imposavan.

La política de avuy consisteix en apropiarse las idees agenas per aguantarse en el poder, destruhintlas y desacreditantlas.

Ja no hi ha vergonya ni dignitat: ja no hi ha mes que barra.

A Madrid va celebrarse un meeting anti-clerical seguit de una manifestació pública imponent. No tot han de ser professons y jubileus.

Al día següent de la manifestació y l' meeting, publicava un periódich barceloní l' següent telegrama de la Vila de l' Os:

«En la capilla de Palacio ha tenido lugar hoy la celebració de un Te-Deum de desagravios, contra las manifestaciones anticlericales.»

Jo'm guardaré de voler treure punta al Te-Deum de Palacio; pero si l' cas hagués succehit mitj sigle enrera, ls antecessors de n' Sagasta que haguessen ocupat el poder, haurían presentat la dimissió sense pensarshi un sol moment.

¿Y qué ha fet, en cambi, l' home del tupé?

Una cosa molt propia de las sevas eternas marrullerías: entregar als tribunals de justicia als organissadors de la manifestació anti-clerical.

Aixís ho fá sempre aquest tío conveniencias. Las expansions lliberals li serveixen pera enfilarse al candeleró y els Te-Deums de Palacio pera sosténirshi.

Y l' sach de la conciencia, ó com si diguesses el ventrell, per omplirse'l y equilibrar la seva situació.

Doném lo mes sentit pesám a nostre estimat company Serra y Constansó (Jeph de Jesus) per l' irreparable desgracia que acaba d' experimentar ab motiu de la mort de sa filleta María, encantadora nena de sis mesos d' edat.

Servéixis, si es possible, tant a n' ell com a sa digna esposa, de consol, la participació sincera que prenem en la seva pena.

Todo lo vence el amor; ben clar ho diuhen a la Pa-ta de cabra.

Ara resulta, segons declaracions d' aquella senyora mejicana de qui parlavam en un dels nostres últims números, que no es el capellá el que l' ha seduñida a ella, sino ella la que ha seduñit a n' ell.

Per supuesto, que tot aixó la pobra xicoteta ho diu aixís pera atenuar la culpa del galán reverendo.

Perque mirin que anarse a imaginar que una no-ya de disset anys pot arribar a corrompre a un sacerdot de trenta quatre!...

Ja'm sembla qu'estich veient l' escena de la seducció. Parla ella:

- Esparza hermos, vina ab mí.
- Fuij, no m' enganyarás pas!
- ¡Estimo, y tem de fugir!
- ¡Vade retro Satanás!...

Però tant y tant va perdre la Tenoria, que l' candorós pater va acabar per deixarse enganyar. ¡Santa ignoencial!...

El regidor barceloní Sr. Plaia va denunciar una serie de tarugos dels molts que s'cometen a la Casa gran. Hi ha agents que proporcionan empleos, a un tant fixo per nombrament, ó a un tant cada quinze ó cada mes, que ve a ser una especie de cens a cárrech del pobre empleat.

Hi ha qui, cobrant una cantitat, promou la rápida resolució de determinats assumptos pendents de las comissions.

Hi ha empleats que proporcionan materials a la majoria dels contractistas.

Hi ha finalment acreedores que cobran depressa, mentres altrás se tornan ximplés esperant que ls hi toqui l' torn.

Com a individuos de aqueixas agencias de negocios bruts, va senyalar el Sr. Plaia a una dona que té una gran influencia ab certas personas elevadas de la política local, a un pare capellá y a dos periodistas.

Es a dir: una individua y un individuo que portan faldillas, y altres dos que vesteixen pantalons.

Será precis que l' Sr. Plaia reveli ls noms de aquests fulanos, puig no pot la premsa permanexer ni un sol día, baix el pes de una semblant inculpació.

El Sr. Plaia ve obligat a parlar, ó sino no tindrà res d'envejable la situació en que quedarà davant del públich.

De tot alló de Gibraltar, no hi ha res de lo dit. Els inglesos han sospesat bé la qüestió, y després de sospesarla bé...

Considerant que la breva no está prou madura encare, ens han perdonat la vida... (Per ara).

LLANSA, 24 de juny

La senmana passada s' efectuá la inscripció en el registre civil de una filla del lliure-pensador Jaume Fulcra, ab lo nom de Electra. Sigueren testimonis els ciutadans Joaquim Padrosa y Joan Tolsanas, y la festa resultá una verdadera manifestació de joia, provocant las iras del rabadé que desde l' cubell místich exhalá a grans crits son mal humor y son despit. —Si hagués vingut a la festa haurían probat de calmarlo, servintli unas quantas tassas de tila.

RELLINAS, 18 de juny

El merlot negre de aquest poble vol de totas pasadas ferse sevas a las donas, y al efecte treballa porque las mares li portin a las sevas fillas que fins ara havían anat a un collegi dirigit per una senyora molt bona y respec-

table: ell diu que 'ls hi ensenyarà millor que ningú la doctrina cristiana; però a lo que tira es a deixar a la pobra senyora sense recursos. Així i sas desafortunades campanyes contra LA CAMPANA i demés periòdics liberals tenen molt preocupat al nostre merlot, mes afició nat als pinsans de lo que deuria.

MANRESA, 19 de juny

En la professó del jubileu que vá celebrarse l'últim diumenje hi anava lluhint el garbo aquell célebre Fermí Roca Comas, ex-organizador de treballadors a resar, pera ab l'excusa del reso, explotarlos fentlos treballar mes temps. Algú notant que anava sense rosaris expressá la seva extranyesa y ell sembla que respóngue ab tota la barra:—Me 'ls he deixat a la fábrika pera ferlos passar als treballadors, que allí ells me guanyarán més rals, que no jo aquí hauria guanyat indulgencias.

GANDESA, 16 de juny

Va efectuarse diumenje l'jubileu, baix la direcció del home negre, entrant per espay de quatre vegades consecutivas per una porta de la iglesia y sortint per l'altra. Formavan part de la comitiva moltes donas: en cambi 'ls homes s'ho miravan desde el carrer. Per cert, que després de haverlos ordenat que 's descubrisen, un d'ells li respóngue que 's cuidés de la seva obligació. «Voleu veure a un ensoñat plé de rabia? Donchs ningú més qu'ell. Figúrintse que olvidantse de qu' es y 's diu ministre de un Deu de misericordia y de perdó, vá denunciar el fet, com si 's tractés de un gran crim, al jutje de instrucció, l' qual desentenentse'n vá manar passésen las diligencias al jutjat municipal. Confiem en l'absolució del denunciat D. Pasqual Navarro Font y ab que l'home negre será apercibit de que en lo sucesiu s'abs-tingui de fer denuncias infundadas. Encare que lo millor sería que li privessin de fer professons pel carrer, a fi d'evitar els disgustos que promou ab las sevas intemperancias.

VILAFRANCA DEL PANADÉS, 10 de juny

Fou pendentista de la passada professó de Corpus, el jutje de primera instancia, y l'iscal D. Antoni Lluch, no pòden assistirli personalment, s'hi feu representat pel seu fill, el qual estudia en el Colegi de Sant Ramon, dirigit pels jesuitas. Donchs bé, per no haver assistit en el lloch del colégi y si en el que 'l seu pare li havia ordenat, al dia següent el castigaren. Y havent reclamat el seu pare contra l'castich, recordant que ja 'ls havia avisat previament y que la primera virtut de un fill es creure als seus pares, el fill del Sr. Lluch sigué expulsat del colégi, ab l'idea de ferli perdre l' curs, puig no n'hi ha un altre a Vilafranca ahont se seguixin els cursos del batxillerat. Aquí tenen un exemple del cas que fan els loyals dels debers que tenen els fills envers dels seus pares. Aixó sols pinta la perversitat de las sevas doctrinas.

ARENYS DE MUNT, 24 de juny

Com á rectificació de la carta del dja 11, y per desvaner las diferencias á que pugui haver dat lloch, devém fer constar que l' coro La Constancia cumploix y está disposat á cumpir l' acta de reconciliació ab Lo Progrés; y que si aquell no vá assistir á la manifestació de dol del dia 6, vá ser per creure que aquesta societat no volfa cumpir obertament, tota vegada que rebia á sos companys al pati del café per comptes de en son local propi. Salvat aquest lapsus insignificant, que motivá, ab rahó per part de La Constancia el seu retrahiment, lo que per uns pot semblar descortés, els altres poden donarho com á excés de confiansa y comoditat, ja qu' en aquest temps dona mes gust d' estar á la fresca en un pati qu' en una habitació tancada.

Suavisadas, donchs, d' una banda y altra totes las aspresas y olvidant ressentiments fòntos que no conduheixen á res práctic y que no tenen rahó de ser entre obrers, germans del treball y de la explotació, anyorosos de un mateix ideal de pau y de progrés, esperem que las dugas associacions s' avindrán del tot en tot, y juntas, y harmonisadas, s' ajudarán ab fé al conseguiment del hermos somni del immortal Clavé.

SANT MARTÍ DE TORRELLAS, 16 de juny

La flaca més gran de nostre ensoñat son las donas; per ollas, sempre va mogut de cascos y las barbaritats que aixó li fá fer se tocan; ó si no, diguiho, si es ó no es una barbaritat com un temple voler qu' en la iglesia els homes se posin devant de tot y las donas á darrera y ben separadas dels homes; al revés d' aquell célebre rector de no sé quin poblet que volfa las faldillas amunt y las calsas avall, y encare qu' un marit vagi ab sa costella en sent á dits s' han de separar ó del contrari els mou cada escándol capellanesch que val un crodo. Exemple d' aixó es lo que li va passar á un botiguer de Barcelona no fá molts dias, que per arribar tart á missa y no molestar als que ja hi eran se vá quedar darrera de las donas. De moment y per mes que desde l' altar se 'l mirava cada moment de fit á fit, no li vá dir res; pero al anar dit botiguer á oferir, com es costum fer en aquesta població en cada missa; en lloch de darii á besar l' estola y dirli las frases de rúbrika; se tirá l' estola al muscle y quadrantseli á tall de pinxo li digué ab molta barra y ab veu de xantre: «Un altre dia amunt ó sinó...» El botiguer per demostrar que tenia modos vá girar qu deixant al nostre torero negre ab un pam de boca oberta.

El primer diumenje de juny se acostuma anar tots els anys á fer un aplech á l' hermita del mas Vila, terme de Cervelló. No se sab per quina causa aquest any el nostre director espiritual acompanyat d' un bon número de cas de Maria, va encaminarse á l' hermita de Sant Ramon, que resulta molt mes lluny que l' referit mas Vila y ab camí molt més escabros. Segons després se contava pel poble l' excursió va resultar molt distreta y divertida per part del rector que 's trobá allá dalt com un gall entre un galliner. Ja ho crech, després d' un bon dinar y ab la calor que feya, no sé si no gosaria l' home per las sombras d' aquella frondosa montanya.

Es tant lo que procura per las donas, que als pares que tenen noyas que tenen relacions ab algún jove sempre 'ls diu que 'ls promesas á las cinch de la tarde ja han de deixar de enrahonar ab la xicota, puig els vespres son perillosos. Donchs ¿perqué sempre vol ell que las hicas de Maria vagin á reunirse á la rectoria á ben entrada de fosh y que n' surtin quan ja es de nit. Es que no perillan á prop seu?

UNA ANÉCDOTA DE 'N PELLICER

Un lector de nostres periòdics ens relata el següent fet qu' es un de tants epissodis qu' esmaltan la vida de nostre plorat amich.

«Fou el cas—diu—que quan en Pellicer exercia l' càrrech de corresponsal artístich de la Ilustración española y americana, un dia de Setembre del 74, durant el siti de Bilbao, estant acampat el regiment de Cantabria, al qual jo pertanyia, en las alturas de Somorrostro, en uns moments de treva, en que no 'ns veyam hostilitats per l' enemich, ens divertíam, quan tot d' una ens cridá l' atenció un senyor qu' estava dibuixant per aquells encontorns.

Alguns soldats aficionats al dibuix ens hi acostarem, venint ab nosaltres un tal Carrasco, qui havia tingut un germá á Barcelona que també dibuixava. Carrasco—li vaig dir—si l' teu germá nos 'hagués mort, potser també li hauria vingut á la guerra á dibuixar com aquest senyor.

En Pellicer—que no era altre l' dibuixant—al sentirnos parlar en catalá va entaular conversa ab nosaltres enterantse de qui era en Carrasco.

Y sens més va demanar al soldat que portava aquest apellido que al dia següent l' anés á trobar al Quartel general que desitjava ferli algunas preguntas.

En Pellicer havia sigut amich del dibuixant Carrasco y consagrá a la seva bona memoria, interessantse perque l' Carrasco soldat sigúes donat de baixa en las filas y pogués tornar á casa seva á consolar als seus pares. Aixís ho conseguí al dia següent.

«Pero l' pobre Carrasco no tenia medis per emprendre l' viatge, y en Pellicer li entregá una cantitat de la seva butxaca. ¡Figuris el lector la sorpresa que tindrian els pares de aquell minyó al abraçar al seu fill, en lo mes fort de la guerra, quan á cada moment tenia en perill la vida!

En vá li preguntavan qui era aquell bon senyor que l' havia auxiliat, puig el soldat no li sabia l' nom, perque en Pellicer no li digné, sens dupte per no obligarlo als debers del agrahiment.

—Sols vos puch dir—deya en Carrasco—qu' era un senyor alt, prim y farreny que semblava l' Me-fistófeles del Faust.»

I. FIGUERAS Y CAMÍ

LA MA DEL INGLES

N dematí, l' inglés s' aixeca ab humor de fer calendaris.

—Las cosas d' Europa—pensa—com mes va mes s' embolican. El cel está plé de núvols, cada un dels quals es senyal infalible de tempestat próxima.

«¿Sobre quin poble descarregará l' primer xubasco?... ¡Hum!... El cor me diu que l' favoresetc haig de ser jo.

Suposém qu' es aixís. ¿Per quin cantó m' vindrá l' temporal? ¿Per la part del nord? No. Aquí es á casa meva, no hi tinch fincas escampadas, y atacarme per aquest costat sería anar á buscar una tunda.

La saragata—com si ho estés tocant—será al Mediterrani. Ja sigui que m' inquietin l' hisenda de Malta, ja sigui que vulguin interceptarme l' camí de la India, al Mediterrani es allá ahont ha d' haverhi las primeras qüestions.

Y com al Mediterrani s' hi entra pel estret de Gibraltar, y Gibraltar no es avuy una plassa invulnerable, y l' única manera de assegurarla bé es completar el seu sistema de fortificacions, lo mes breu y senzill será apoderarme immediatament del terren que pera realisar el meu plan necessito.—

Arribat á aquesta conclusió, l' inglés se treu la mà de la butxaca.

—Está bé—diu mirantsela atentament:—es la mà de sempre. Nervuda, ágil, las unglas llargas y afiladas... Després dels grans negocis, de las innumerables conquistas que ab aquesta má hi portat á cap ¿per qué la sort no ha de afavorirme una vegada mes?... ¿Qui ha d' oposarse als meus designis? ¡Ningú!... Veyám, probémho.—

Allarga la má y procurant fé l' posat del qui en sa vida ha trencat cap plat ni cap olla, la coloca sobre una porció de territori espanyol.

Espanya, ocupada ab tot aixó de la qüestió religiosa, las corridas de toros, la reserva de 'n Sagasta y la verbositat de 'n Moret, no s' adona de res.

L' inglés va extenent la má y comensa á clavar las unglas á terra.

—No m' ha vist—pensa. Y va clavant, clavant, clavant... Un rato mes de distracció per part d' Espanya, y l' inglés possedirá tot al entorn de Gibraltar una extensió de terreno que farà goig.

«Pero á lo millor del escamoteig, l' Espanya llensa un crit.

«¿Es que las unglas del inglés li han fet mal y han acabat per desensopirla?... ¿Es que Fransa, pel compte que pot tenirli, l' ha avisada?

«Pel cert no se sab: lo induptable es que Espanya ha observat l' acció del vehí de Gibraltar, y ha cridat: ¡Lladres!

L' inglés, ab tota la seva flemma británica, retira suàument la má.

—¿Per qué cridas?

—Tú dirás. ¿Qué estavas fent aquí?

—Examinava aquesta mica de terreno, que m' sembla superior.

—¿Pera plantarhi carbassas?

«Comprent qu' Espanya li ha endevinat las intencions, l' inglés muda de táctica y se 'n va directament al buito.

«Deixémnos de comedias—diu.—Examinava aquest tros de terra perque m' convé, perque l' necessito... y perque espero que tindrás la bondat de cedrme'l.

«¡May!—fa Espanya ab el mateix tó que si li haguessin trepitjat un ull de poll:—¡Jo no cedeixo res!

—¡Vajal!

—¡Hi dit que res!

«Pues si no me l' donas de grat, me l' donarás á la forsa.

«¿Qué?... ¿M' declararás la guerra? ¡Perfectament! Ja sabs que jo no m' espanto per surra més ó menos. Estich disposada á barallarme encare que sigui ab el gegant Goliat.—

L' inglés, que té dia de filosofias, torna á ficarse la má á la butxaca y donant una mirada al terreno que ha apamat, diu bondadosament á Espanya:

«Tens rahó. ¿Per qué hem de disputarnos per tan poca cosa?... Adeu y conta sempre ab mi, ja ho sabs.—

Y caminant xano xano cap al seu penyó, l' inglés va dihentse:

MOSSEN FRANQUESA

«¡Llástima que aquests gats de LA CAMPANA siguin tan heretjos, perque de bona sombra 'n tenen!

«Sí, ja ho sabs. Els teus carrils son meus, ja ho sabs; las tevas minas son mevas, ja ho sabs; tot lo que aquí val dos quartos es meu, ja ho sabs... Demá necessitarás fer un empréstit, y haurás de cansarme á mi, ja ho sabs. ¡Pobra Espanya!... Gallejas y cridas perque l' inglés tracta de pendre't un tros de territori, y no pensas que dintre d' un mes, d' un any, de dos, tota tú serás dels inglesos!—

Y arronsant las espalllas com home práctic que ha tirat bé 'ls cálculs, diu posant fi á las sevas meditaciones:

«¿Quina necessitat tinch d' armar bronquina pera obtenir lo que demá m' han de portar á casa?

FANTÁSTICH

PETIT VOCABULARI POLÍTICH

(DE LA A A LA E)

ACTA.—Document farsit de números inventats, y en virtut del qual un butxara s' assenta entre 'ls diputats.

ADICTE.—Cumill de guix que 's mou per un fil secret: diu si ó no quan se li mana... y 's queda tan satisfet.

ADULACIÓ.—Llargá escala hont no hi ha un esglahó pla, pero que, quan se té astucia, serveix molt bé per pujar.

ANTAGONISTAS.—Fulanos que 's tiran el llot á munts; y un cop desfogats, s' abraçan y se 'n van á sopar junts.

ARBITRARIETAT.—Bastó ab el qual s' hi va tan bé, que sense ell molts governants no saben sortir al carré.

ASSAMBLEA.—Aplech de gent tan bondadosa y felís, que sols pensa en treballar ¡ejémi!... pel bé del país.

ATREVIMENT.—Únich mérit qu' en las modernas nacions ajuda al home á alcansar las més altas posicions.

AUTORITAT.—Vara prima ab borlas de seda ó llana, que permet fé al que l' empunya lo que li dona la gana.

CASSINO.—Estació primera del carril de Cap-Principi. D' aquí se surt pera anar al Congrès ó al municipi.

CACIQUISME.—Filocera de la vinya nacional. Ataca als ceps petits; als grossos no 'ls fa cap mal.

COALICIÓ.—Agregat de gent que no sab per qué s' ajunta y que, com es natural, casi sempre acaba en punta.

CONSERVADÓ.—Un bon subjecte que s' ompla l' bot... com sab Deu, y després vol conservar-lo ab l' excusa de qu' es seu.

CONSEQUENCIA.—Planta exótica, per son perfum molt volguda. (En nostra flora política totalment desconeguda.)

CONJURA.—Mescla formada de sis quintars d' impaciencia, tres arrobas d' osadía y molt poqueta decencia.

CREDENCIAL.—Estrella errant de resplandors molts raquífichs, pero que serveix de nort á casi tots els polítichs.

CRISIS.—Un toch d' atenció que 's dona en altas esferas y qu' en realitat vol dir «rellevo de sangoneras.»

DESINTERÉS.—Mot antich. Si algú encare l' gosa escriure ó l' etziba en un discurs, tothom se li posa á riure.

DISCURS.—Xorro de paraulas que un oradó al públich llensa ab el propósit de dir al revés de lo que pensa.

La caricatura al extranjero

Dansa macabra dels milions inglesos devorats per l' Africa del Sur.

(Del Figaro de Viena.)

LA PIRÁMIDE EUROPEA.—¡Ay, sempre 'l treball es la base de aqueixa pirámide!

(Del Nebelspater de Zurich.)

LA EVACUACIÓ DE LA XINA.—Hola, hola, ¿ja se 'n vol anar? Felís viatge y fins á un' altra vegada.

(De Le Charivari de París.)

El peu del inglés

Avants era la má, ara es el peu lo que hi ha que vigilar per pararli 'ls passos.

DISSIDENCIA.—L' actitut en que un polítich se posa quan els senyors governants li negan alguna cosa.

ELECCIONS.—Broma igrocanta, feta ab tupins y papé, de la qual sempre 'n resulta lo que als de dalt els convé.

ELECTOR.—Ser fabulós que fa 'l pes sense pesar, se mou sense bellgarse y vota sense votar.

ELOQUENCIA.—Un dó especial que treu de la llengua el fré y permet xerrar deu horas en resum per no dir re.

EMINENCIA.—Llop polítich que menja ab tots els partits y ens pela... y per fi de festa diu que li hem d' está agrahits.

EMPRÉSTIT.—Operació que al Estat no 'l treu d' apuros, y en cambi als que la realisan els deixa guanyá uns quants duros.

ENTUSIASME.—Efervescencia, difícil de contenir. Devegadas surt de l' ánima, devogadas surt del ví.

ESCRUTINI.—Joch de mans que 's comensa al mitj d' un corro y pel regular, s' acaba á la Casa de Socorro.

C. GUMA

UN LLIBRE NOTABLE

LA DECADENCIA DE LAS NACIONES LATINAS

DER desgracia, molta de la nostra gent intelectual, recelosa de que 'l treball de 'n Sergi siga una de tantas obras encaminadas tan sols al descubrimient dels defectes de la generació actual, sembla abstenirse de coneixe'l, temment sens dupte trobar en ell un anatema á sa consciencia desviació ó tot lo més una absurda utopia que no conduheixi á cap fi práctic.

Res més equivocac. L' obra del eminent sociolèch italiá, fatalment poch conegut á Espanya, no es senzillament un mirall hont s' hi reflectan ab admirable fidelitat las miserias d' uns pobles que caminan al no res; es ants que tot un foc de llum creadora projectat pel seu esperit independent y que s' aixampla en raigs d' ideas novas y sanitasos per medi de son geni elevadíssim.

No, ell no s' acontenta ab senyalar y reprobar els nostres vicis, contrets segons acertadament afirma á fora d' ambicions y egoismes acompanyats de una deixadés incaficable per lo que toca al avens y á la fraternitat; ell, després d' exposar las causas dels mals que á las nacions llatinas aqueixan, aplica els seus remeys, que no son may paliatius, atacant l' anemia dels cervells ab conviccions optimistas, contrarrestant la parálisis dels cors ab enérgicas reaccions de sentiment ó amputant despiadadament els membres hont la gangrena amenassa la vida del pacient.

Com á filòsop, com á artista, com á home, la seva individualitat es una perfecta y entera conciencia precursora d' altrás qu' han d' imperar en l' adventiment de generacions superiors. Com á jutje de las colectivitats será un idealista, sí, pero 'l seu ideal s' aferra á las voluntats dels que 's detenen á admirar lo, dominantlas per complet. Y ab el domini del voler collectiu, després del veritable coneixement de

la nostra ruina ¿quina empresa per difícil que sembli no podriam portar á la práctica?

Héus aquí del modo que sintetiza els seus pensaments l' insigne autor de *La Decadencia de las naciones llatinas*:

«Quan las tres nacions germanas, reunidas en la política de la pau, no malbaratin sas forsas materials en armaments inútils, sino que las utilisin pel benestar dels seus pobles y 'l major desenrolló de las produccions de riqueza, d' art y de ciencia, atrauran necessariament l' admiració del mon.»

«La educació del pervindre, en fi, deu esser una educació pera l' activitat útil y productora de riquezas agrícolas, industrials y comercials y per l' activitat de lujo que s' emplea en l' art y en la ciencia; aquestas y cap altrás podran fer y farán grans y gloriosas á las nacions llatinas.»

Vejis, ademés, com pensa respecte á las institucions gubernamentals:

«La primera condició pera l' futur resurgiment de las nacions llatinas deuria ser l' abolicion de la monarquia. No es la persona del monarca la que aquí 's discuteix: personalment un rey pot tenir molta virtut, ser tot un caballero com qualsevolga persona ben educada de la nació; políticament es un centre de decadencia, ja qu' es el representant formal d' institucions caygudas per sempre.»

Crech haver demostrat que 'l llibre de 'n Sergi es una hermosa obra digna de ser llegida y estudiada, sobre tot pels espanyols, per la part que 'ns toca.

J. B.

CRECH que ha fet bé la comissió d' actas en declarar brutas las de Barcelona.

Pero precisa que 'l seu acort no quedi á mitj camí. Si las actas son brutas, senyal que algú vá embrutarlas, y 'ls que las van embrutar deuen ser entregats sense contemplacions á la inexorable sanción dels Tribunals de justicia.

D' altra manera resultaria molt cómoda la tasca dels tupinaires y falsificadors.

Ab cometre tota classe de atrocitats podrian tenir l' esperansa de guanyar; y si ni aixís guanyessin, ab emporcar las actas, evitarián que 'ls seus adversaris poguessin aprofitarse del fruyt de la victoria.

Será alló de aquell murri que jugava á cara ó creu y deya:

—Si surt cara jo guanyo, y si surt creu, tu perts.

Aixís, donchs, desde 'l moment que la comissió d' actas ab sols declarar brutas las de Barcelona reconeix la comissió de un gran número de delictes, es necessari que aquests se depurin, y qui 'l ha feta que la pagui.

Si 'l govern no fá justicia, per tractarse dels seus amichs, un día ó altre haurá de ferla 'l poble, y ja es sabut que 'l poble quan s' hi posa, la fá bé!

Bonica tongada aquesta, ¿veritat?

En vuyt dias, quatre de festa.

Y que ningú ha deixat de celebrarlos.

¡Visca la gresca! ¡Visca l' esplay!

Si ara no 'ns regenerem, ni may.

Confessém que 'l estrella d' en Romero Robledo está eclipsantse á marxas dobles.

No posa la má en lloch, que no origini un conflicte.

Ara, ab motiu del concurs entre 'ls artistas pera aixecar un monument al rey Alfonso XII, quin jurat era presidit pel ex-pollo antequerá, s' ha armat un alborot tremendo. En Benlliure está cremat; en Querol, furios; els altres concurrents diuhen del jurat totas las pestes imaginables.

Tot ab tot, en Romero podrá consolarse apelant á la seva eterna frescura.

Lo qu' ell deura dir:

Tractantse de monuments, ¿volen res mes natural que la cosa acabi ab un escándol monumental?

L' altra nit vaig tenir un somni estrany.

Un inglés, ab unas tisoras, tallava 'l tros de mapa d' Espanya ahont se troban situadas la ciutat y la badia de Cádiz.

En Sagasta, en Moret, en Silvela y tots els llops grossos de la restauració s' ho estavan mirant ab la major tranquilitat.

Y quan l' inglés se 'n enduya aquell tros de mapa, sentint una gran irritació vaig preguntar á n' en Sagasta:

—¿Qu' es aixó D. Práxedes?

Y ell me vá respondre ab molta tranquilitat y grantantse la barba:

—Nada: la marcha de Cádiz.

¡Olé pel Sant de Ruzafa!

Tenia aquest venerable varó una capella clandestina, ahont solia practicar els ritos catòlics, embabecant á la gent senzilla.

Y vel's hi aquí que tot de un plegat se li ha descubert que anava á ser pare de dotze criaturas, si es que á alguna de las dotze ex donzellas per ell seduhidas no li dona la gana de tenir ba-sonada, en qual cas els que han de neixer passarán de la dotzena.

El Sant de Ruzafa prenía forsa d' aquell versícul del Génesis que diu:—Cresquéu y multipliquevos.

¡Y pensar que á un varó de un mérit tant extraordinari l' han tancat á la garjola com á un criminal vulgar!

Figuris el Doctor Robert que té un malalt al seu cuidado. Per netejarli 'l ventrell li ordena una purga; pero degut á que aquesta no ha produhit l' efecte desitjat, al visitarlo al dia següent li troba la llengua bruta.

¿Qué farà 'l Doctor Robert en semblant cas? ¿Girará qua y fugirá de la casa del malalt?

Encare que m' ho juri no m' ho farà creure.

¿Donchs perquè ha hagut de fugir del Congrés, tan bon punt li han dit que las actas de Barcelona tenian la llengua bruta?

Ha cridat l' atenció que molts dels nombraements de jutjes municipals efectuats últimament hajan caygut en caracterisats regionalistas de la colla de *La Perdú*.

Podrán ara anar dihent que no 'ls fan justicia; pero no podrán negar que á lo menos els fan jutjes.

A Gijón (Asturias) va ocorre 'l robo de dos gallinas.

Y 'ls civils varen pendre cartas en l' assumpto; van detenir á un home; van portarlo al quartel; van sotmetre'l á un interrogatori, y com ell negués tota participació en el delict, á vergassadas varen ferlo cantar, quan l' home ja no podia mes.

Aquest sistema fará si volen molt civil. Pero s' ha de dir que no té res de civilisat.

Mereix un aplauso la moció que vá fer en Pau Calvell en la Diputació provincial, demanant l' establiment d' estacions de tiro contra las pedregadas, per l' istil de las que funcionan á Italia ab éxit complet.

Aixís donchs ¡vinguin canonadas contra 'ls núvols prenyats de pedral!

¡Y canonadas també contra altrás cosas que fan mes mal que las pedregadas!

Els polítichs de la restauració no inventarán la pólvora, aixó no; pero com á inventors de un' altra cosa, no hi ha ningú que 'ls pugui passar la má per la cara.

Y en aquest particular, lo mateix es en Sagasta qu' en Silvela: tant val l' home de la daga florentina, com l' home del tupé frondós.

La gran especialitat de aquest parell de fulanos es l' invenció de delictes.

Parla en Silvela y diu:

—Las huelgas son un delicto.

Parla en Sagasta y declara:

—El regionalismo es un delicto.

Y no hi ha que donarhi voltas: per l' un y per l' altre es delict tot lo que 'ls contraria, tot lo que 'ls destorba, tot lo que tendeix á destruhir l' estat de cosas actual que 'ls permet passarse mútuament el cutxarón de la gran sopera del pressupost.

Aquí no hi ha mes que tres virtuts: 1.ª Liquidar colonias. 2.ª Estafar eleccions. Y 3.ª Menjar ab tota tranquilitat.

Tot lo demés son delictes.

Els que varen anar á visitar un barco suech anclat á Cádiz tingueren ocasió de veure al hereu de la corona fent exercicis náutichs, enfilantse á las vergas y aferrant velas com un simple mariner.

Els que llegeixen periódichs, pogueren enterarse temps enera de l' ingrés del hereu de la corona á l' Universitat de Bonn, en calitat de simple estudiant.

Tot aixó es degut á que ni Suecia, ni Alemania coneixen las corridas de toros. De tenir la sort de coneixerlas, altra molt distinta fora l' educació que donarian als seus prínceps, hereus de la corona.

À L' INSERTAT EN L' PENÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Ni ca si.
- 2.ª ANAGRAMA.—Sarró—Arrós—Sorra.
- 3.ª TERS DE SILABAS.—CA DI EA DI NA MO RA MO NA
- 4.ª GEROGLÍFICH.—Qui 's rasca 's gasta sas ungles.

Han endevinat totas ó part de las solucions del número anterior els caballers: Descendent de 'n Xeripa, Piké, E. Gerubern y Joseph Herrero.

Caballers: J. Carreras, A. de las Heras, P. Ximenis, M. Gibal, Joseph Riera y Soler, A. R. y Ll., Herrepey-pe, Aigua Freda, J. C. M. de Malgrat y Un ganxet: La comissió d' actas declara graves las de vostés. Ara no fassin com els catalanistas s' hi enfadan d' aquell modo.

Caballers: M. Llonch, J. M. Frú = Frú, Pau Peu Pou y Joan Rocavert: Lo que diuhen ells: son cuatro gatos pero así empezó lo de Cuba. Y 'ls geroglífichs van bé.

Caballer: R. S. S., H. C. y A. D.: Rebut y gracias.—Peret del C.: Hem tornat á rebre 'l seu sonet que ja casi sabém de memoria. Creyém que com més l' arregli més l' espatllará. S' hauria de fer de cap y de nou.—Ricart A. Orriols: Els acudits que 'ns envia tothom els coneixeria; pero 'ls llegim á diari en els fulls de calendari.—Enrich D. Mimó: Dos cantars bilingües y sense gracia... á la panera!—Pere Font Nielfa (Vila-sar de Dalt): No hi ha res que 'ns fassi més pena que son els versos dolents dedicats á un difunt, mereixedor de respecte y consideració. ¿No veu que no s' hi poden tornar?—Ángel Montanya: Ens sembla bé; gracias.—Pere R. (Reus): Nosaltres no publicuem sols poesias de 'n Lope de Vega; insertariám també lo de vosté si estés mitjanament ben fet y no tingúes aquestos hamichs ab h que li volen tan mal.—K. kahu-ts: ¡K. ka hu ets de desgraciati! Ab aquesta mania d' enviar á la Asquella una co-assas tan infernalment dolentas...—M. de C. 1.ª y 2.ª (Cardó): Envihih més sovint, que sense noticias de vostés perdém la gana.

LA BARRICADA

VERSOS REVOLUCIONARIS

del popular escriptor

Jeph de Jespus

Un tomo en octau de 112 planas esmeradament imprés.

Preu: DOS rals

LA HUELGA

NOVELA ORIGINAL DE

Sebastián Gomila

Precio UNA peseta

TARJETAS POSTALES ANTI-CLERICALES

5 céntimos cada postal

La colección de veinte dibujos, UNA peseta

EL PROCESO DE CRISTO

POR

FRANCISCO PÍ Y ARSUAGA

Un tomo en 8.º Ptas. 1

MUERTO DE AMOR

NOVELA ORIGINAL DE

Xavier de Montepín

TOMO 77 DE LA COLECCIÓN DIAMANTE

Precio 2 reales

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8.

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª